

СПРАВА «ТОНЮК ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF TONYUK v. UKRAINE)

(Заява №6948/07)

Стислий виклад рішення від 01 червня 2017 року

16 липня 1996 року рішенням виконавчого комітету Яремчанської міської ради (далі — виконавчий комітет) місцевій церкві було передано земельну ділянку для влаштування сільського кладовища поруч із будинком заявниці. У зв'язку із цим заявниця неодноразово зверталася до різних органів влади зі скаргами на те, що відстань між її будинком та кладовищем становила менше 300 метрів, передбачених законом як санітарно-захисна зона.

14 вересня 2000 року санітарно-епідеміологічна станція м. Яремче винесла постанову про заборону експлуатації цього кладовища. Рішенням виконавчого комітету від 30 серпня 2001 року було заборонено проведення захоронень на кладовищі. Проте 25 червня 2002 року виконавчий комітет скасував це рішення.

Починаючи з 2002 року заявниця неодноразово зверталася до Яремчанського міського суду Івано-Франківської області (далі — міський суд) із позовами щодо незаконності розміщення кладовища на ділянці поблизу її будинку, а також із вимогою відшкодування їй нематеріальної шкоди за завдані страждання.

Рішеннями від 16 січня 2003 року та 18 березня 2004 року міський суд зобов'язував виконавчий комітет заборонити проведення захоронень на кладовищі, а вимогу заявниці щодо відшкодування шкоди відхилив. Для виконання вказаних рішень суду були відкриті виконавчі провадження, проте у зв'язку із неможливістю їх виконання, зокрема оскільки міська рада відмовлялася голосувати проти поховань на кладовищі, у подальшому їх було закінчено.

Пізніше заявниця звернулася до міської ради із проханням пересилити її родину в інший будинок, проте на той час у міста не було відповідних коштів. З 2011 року поховання на території кладовища припинилися.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявниця скаржилася за статтями 6, 8 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) у зв'язку із невиконанням національними органами влади остаточних судових рішень, якими було заборонено проведення поховань на кладовищі біля її будинку. Європейський суд вирішив розглядати скаргу заявниці за пунктом 1 статті 6 Конвенції.

Розглянувши скаргу заявниці Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі було порушення статті 6 Конвенції з огляду на невиконання рішень національних судів від 16 січня 2003 року та 18 березня 2004 року, ухвалених на користь заявниці. Європейський суд, серед іншого, вказав, що періоди невиконання рішень національних судів у цій справі тривали вісім і сім років, що є значним періодом часу. Крім цього, Європейський суд вказав, що органами влади не було прийнято жодних офіційних політичних рішень для запобігання використанню кладовища для майбутніх поховань.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятною скаргу щодо невиконання судових рішень, ухвалених на користь заявниці;

2. *Постановляє* одноголосно, що було порушення статті 6 Конвенції;

3. *Постановляє* шістьома голосами проти одного, що немає необхідності розглядати скаргу за статтею 8 Конвенції;

4. *Постановляє* чотирма голосами проти трьох, що

(а) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявниці 6000 (шість тисяч) євро відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, яка має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. *Відхиляє* одноголосно решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції».

**Інформацію надано Урядовим уповноваженим
у справах Європейського суду з прав людини**